

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RESTEMAN, GEORGETA MINODORA
Răvaș pe-o floare : poezie / Georgeta Minodora Resteman ;
cuv. înainte: Andrea H. Hedeș. - Apahida : Neuma, 2023
ISBN 978-606-9610-75-6
I. Hedeș, Andrea H. (pref.)
821.135.

**GEORGETA MINODORA
RESTEMAN**

*Răvaș
pe-o floare*

POEZIE

Cuvânt înainte:
Andrea H. Hedeș

Editura
NEUMA
2023

arcușul alunecând ușor
pe strune de uitare. Și ea plângea
și tăceam amândouă pășind
încet pe cărări bătătorite de timp...

Cuprins

Spre Templul de Argint	5	Timpul	42
Cărare de fum	7	Speranțe vândute	43
Uitând de toamne	8	Deziluzii	44
Căutări	9	Spre apus	45
Nespusei iubiri	10	Tărâmul meu	46
Nu te-ascunde	11	Deschide ușa, mamă	48
De-ar ninge	12	Amintirea tatei	59
Înveșnicire	13	Ni s-au dus cogașii, tată	50
Tăcerile din prund	14	Crăciunu-i iubire	52
Străinul	15	Colind	53
Iubind amurgul	16	Descântec	55
Neuitare	17	Adăpost (<i>se dedică</i>	
Incertitudine	18	<i>prietenei ficei mele, Judith</i>)	57
Tu știi?...	19	Urmează-ți visul	59
Recunoștință	20	EKG	60
Renaștere	21	Atenție, (vi) se închid ușile!	62
Amintiri cu miresme	22	Trepte	64
Seară de vară	23	Nu las să se facă târziu	66
Autumnală	24	Insomnii	68
Seară de toamnă	25	Trimite-mi un înger	69
Mai vino-n toamnă	26	Când vorbesc cu Tine, Doamne	70
Simfonie de toamnă	27	Noapți de iarnă	71
Sub ghețuri blestemate	28	Nu lăsa să-ți apună zâmbetul	72
Descântec de gheață	29	S-au iscălit zăpezile	73
Incertitudine	30	Evadare	74
Amurg	31	Și dincolo de mine este toamnă	75
Când ești doar tu	32	Muguri de tăcere	76
Când înflorește-n noi lumina	33	Pe un capăt de timp	77
Rămășițe	34	Timp de argint	79
Ai murit sau învii?	35	Liberi	81
Elegiacă	36	Semințe de fum	83
Vindecare	37	Promisiune	84
Poveste cu maci	38	Revelație	85
Spre nicăieri	39	Însoțește-mă	87
Cugetare	40	Contrarii	88
O umbră de viață	41	Pe cărări de timp	89

Spre Templul de Argint

În mijlocul lumii dezlănțuite puțini mai încearcă astăzi să ajungă la *Meka cerească*, la *Meka cea mare*, *frumoasa cetate* a poeziei. Puțini sunt cei dispuși să pornească pe drumul lung, plin de greutate și primejdii, al întâlnirii cu Poezia. Fata Morgana îi abate de la atingerea idealului și, cu prea mare ușurință, îi prinde în mrejele unei mulțumiri de sine, a unei auto-amăgiri călduțe. Printre cei care au pornit la acest drum se numără și Georgeta Minodora Resteman. Un drum pe care poeta a făcut popasuri, marcate de borne poetice - cărțile sale, desenând propria *Via Dolorosa*. Cu tenacitate, poeta a ajuns la volumul de față, *Răvaș pe o floare*, cel mai bun de până acum.

Georgeta Minodora Resteman scrie poezie în *dulcele stil clasic*. Poeta e o domniță care stăpânește nu o grădină ci Grădina. Nu, nu a Raiului ci a ierburilor, lujerilor, bobocilor, florilor ce se deschid nevăzute de alți ochi decât cei ai poetei. Liniștea, lentoarea, tihna în care vegetalul își desfășoară existența se potrivesc felului aparte al autoarei de a scrie. O cumsecădenie din alte vremuri, o cumințenie care strunește sever efuziuni și exuberanțe dar care permite exerciții de încântare caracterizează poezia Georgetei Minodora Resteman. O poezie care nu este o descriere romantică a naturii. Nici pastel, nici pastorală, poezia aceasta construiește un tablou mai complex. Sub „frunzișul” luxuriant, grele de parfum, împrumutând culorile strălucitoare ale florilor, se află eternele sentimente de

dragoste. Poemele sunt române întârziate, care au lunecat, cumva, în complicatul an 2023. Din fericire! Gîngașe scrisori de dragoste, timide plieri pe interiorul plin de speranță al inimii îndrăgostite, delicate cîntări ale celui mai frumos sentiment, iubirea, care face florile să înflorească, risipind binecuvîntări parfumate. Grădina Georgetei Minodora Resteman este o grădină de emoții și, așa cum bine știm, emoțiile sunt sufletul artei, sunt visul frumos al poeziei. Și despre frumusețe mai este vorba în versurile acestea. Parcă despre frumusețea pierdută a lumii, despre frumusețea pierdută a sentimentelor nobile, despre emoția pură, incandescentă a iubirii tot mai greu de găsit. Frumusețea presupune, deloc paradoxal, rigoare, ordine, reguli. Acestea sunt linii directe care coagulează poemele cu ritm și rimă, cu enumerații, cu epitețe, cu antiteze curate, de școală veche, toate oferind un punct de sprijin într-o lume care pare să se dezintegreze. Vocabularul folosit de poetă este și el unul al lucrurilor de o frumusețe clasică sau chiar de poveste, neuitînd de irizările romantice: argint și diamante, ghețuri și cristale, crini și visări, temple și stînci, portative pe care se desenează emoțiile.

Pe fâșia sa de singurătate, cu *degete de liră*, Georgeta Minodora Resteman scrie un *răvaș pe o floare*. Este o declarație de dragoste față de iubire, față de poezie, față de tine, cititorule. Este încă un popas liric pe drumul spre Templul de Argint.

Andrea H. Hedeș

Cărare de fum

S-a nserat peste temple de rouă, acum
Răsfoiesc un album de tăceri de demult...
Mă visam alergînd pe-o cărare de fum
Încercînd ca tăcerea din mine s-ascult.

Mă opream lângă tei înrobiți de parfum
Să-mpletesc din miresme cununi pentru noi
Nu știam cât de strîmt poate fi acel drum
Nici că nu e de-ajuns s-alergăm amîndoi

Poposind într-un crîng de visări albăstirii
Așteptam să te-arăți din lăcașu-ți de jar
Nu știam ce ascunzi în tăceri, o să vii?...
Adunasem mînunchiuri de maci în zadar.

Doar o lună vicleană privind îndărăt
Arunca peste umăr priviri cu-nțeles
Nu știam că din vinul iubirii mă-mbăt
Și pluteam în neștire-n temutu-i eres.

S-a înnoptat peste temple de rouă, acum
Din tăcere se-aprinde-o făclie de crini
Nu mai vreau să alerg pe-o cărare de fum
Ci pe drum de cicori, fără zgură și spini.

Uitând de toamne

Suntem ca niște umbre speriate –
Iubiri târzii, destine răvășite,
Doi crini ce-au înflorit pe jumătate
Din muguri de cuvinte nerostite

Ca două lacrimi curse pe-o maramă
Pășim pe lespezi reci de-nsingurare
De parcă toate toamnele ne cheamă
Când verile-s doar semne de-ntrebare

Când rătăcești pierzându-te în gânduri
Dintre tăceri o șoaptă te îndeamnă
S-ascunzi răvașul toamnei printre riduri
Arzând pe-altar de maci să uiți de toamnă.

Chiar dacă bem tăcuți, din pumni, arsura
Atâtor brume, suflete-ntomnate
Mai răsfoim, arar, visări cu gura
Doi crini ce-au înflorit pe jumătate...

Căutări

Te caut, parc-aștept să te-întâlnesc
Chip de visări în straie de hermină
Oare tu știi că ochii înfloresc
Când inima e de iubire plină?

Te caut dimineața-n zorii reci
Și în amiezi te caut printre flori,
Când în amurg de ceară mă petreci
Spre nopți sfințite de privighetori.

Te caut în parfume de castani
(căci liliacul n-a-nflorit, de dor...)
S-au rătăcit în pumnii mei orfani
Și-adun secvențe din mireasma lor.

Te caut azi, te-am căutat și ieri
În fiecare zi te-oi căuta
De-o fi să-mbătrânesc sculptând tăceri
Te caut. Oare chiar te voi afla?

Ce toamnă frumoasă-i tăcerea din tine
Și-atât de înalt este cerul din noi!
Ți-s ochii luciri rătăcite-n verbine
Și-o liniște-adâncă în blândele ploii.

Chiar toamna se scrie-n privirile tale
Cu-aceeași cerneală,-a nespusei iubiri,
Sub clopote mute de neguri regale
Cicorile verii brodează-amintiri.

Când stai pe-un fotoliu albit de-ntristare
Foșnind ca mătasea gândului pur
Ce doruri îți murmură-n tâmple și oare
De ce simți că totul se năruie-n jur?

E toamnă, târziu, ruginiu... Și ce dacă?
Lăuntric ți-e pace, sfioși trandafiri
Trudesc din petale un templu să facă
Tăcerii din tine, nespusei iubiri...

Nu te-ascunde

Unde te-ascunzi? Stranii mântii de ger
Povară-s pe umerii niși de tăceri
Tristețea de strigă din orice ungher
Renaște-ți speranța uitând de dureri!

Unde te-ascunzi? Uite, neaua s-a dus
Azi ninge cu fluturi tăpșanu-nghețat.
Uite-un icnet de floare, dar ce te-a răpus
De lacrima-ți spală caldarâmul uscat?

Unde te-ascunzi? Ia din zbor de prigorii
Fărâma de viață de care-ai uitat
S-or întoarce curând, din exil, toți cocorii
Primăverii din noi ciripind colorat.

Unde te-ascunzi? Lasă-ți scutul de fier
Și leapădă-ți straiul de ură-n abis
Lutul searbăd învie-ți din lacrimi de cer
Și fă-ți din iubire și flori, paradis.

Nu te-ascunde, te iartă uitând de păcat,
N-ai să poți a învinge tristețea nicicând.
Hai, treci peste pietre cu pași de brocat,
Nu te-ascunde, iubește și iartă zâmbind!

De-ar ninge între noi cu diamante
Când, cercetând cărările cu pasul,
Umbre de-argint – sfielnice amante
În trupul cast al serii își fac masul.

Spărgând tăceri în crengi de lemn tivite
Cu chiciuri reci – ce muzici ancestrale,
În două lumi de doruri surghiunite
În jăriștea secundelor sacrale...

O lume-a ta, cu bolți de gânduri, sură,
Și ochi de gheață ce-ndelung se miră
Crini degerați înveșmântați în zgură
Ce-n pulberi de tăcere se deșiră.

Și-o alta-n care totu-n jur învie
Maci răzvrățiți în lanuri de candoare
Când râuri de cristal îmi curg sub ie
Sfințind amurguri în suspin de floare.

De te-ai retras în semne de-ntrebare
Rescrie-ți solilocviile-andante
Și nu uita să lași răvaș pe-o floare
De-ar ninge între noi cu diamante.

Înveșnicire

Când florile miresmele-și vor pierde
Și nu-și vor lua zborul fluturii
Când noaptea stelele își va goni
Atunci n-om mai putea-n iubire crede.

Viori de crini ne vor doini pe cale
Sufletu-ncărunțit se va-nnoi
Nici lacrimi, nici durere nu va fi
Căci vom purta veșminte din petale

Toțitrandafirii-n noi vor înflori
Ca să-nvățăm, din nou, a ne iubi.